

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

ALEMANYA ha subjugat la independència d'Àustria. L'operació ha estat gairebé de lluïment, i realitzada amb una rapidesa i precisió matemàtiques. Possiblement una hora o altra, les cancelleries dels països democràtics es decidiran a cursar una nota al fùhrer per a fer-li comprendre que pot haver-hi perills en aitals actes de violació del Dret internacional. Es clar, però, que abans no es decideixin a fer-ho caldrà que s'investeixin de valor i reuneixin totes les energies. Després de tot, les potències democràtiques volen acreditar la seva sensibilitat i pregonaran, una vegada més, que l'esdevingut a Àustria no deu desesperar. La diplomàcia seguirà la seva norma d'examinar serenament els fets consumats i els jutjarà amb l'equanimitat que li és característica, i així també es produirà complidament la Societat de Nacions, com ho ha fet en els casos d'Abissínia i d'Espanya. Qui parla d'esveraments! Això de cap manera! És indispensable l'informe previ dels experts; cal conèixer, abans d'iniciar qualsevol resolució, els termes exactes del problema. A fi de comptes, hom tracta de salvar l'equilibri d'Europa. Que hi fa que estigui consumada la incorporació d'Àustria al Reich? Que no subsisteix, per ventura, el dret de no reconèixer la sobirania d'Alemanya sobre el territori envaït? Amb això ja en tenen prou les democràcies per anar argumentant entorn del Fet i del Dret. Haurà d'ésser el temps el que s'encarregarà de revelar-nos els avantatges o inconvenients que per al propi Hitler representa l'operació de domini que ha realitzat sobre Àustria. Mentre l'ambició dels Estats imperialistes no toqui massa de prop els interessos de París i Londres, seguirà

UNA ALTRA OFENSIVA

La realitat ens diu que el front de l'Est ha sofert una pressió duríssima de les forces faccioses i que s'ha estavellat en alguns sectors. Amb les presses de produir un cop d'efecte a l'exterior, en aquests moments tan crítics que travessa la situació europea, els rebels i els seus aliats han acumulat sobre les nostres línies d'Aragó tot el seu material bèl·lic disponible i les masses de «voluntaris» i mercenaris de tota índole. Així mateix tornen a reparèixer els generals italians que no havien actuat des de les accions de Guadalajara i del Nord. Res han estalviat els rebels. Disposats a jugar la seva carta més decisiva han posat en l'acció tot el que disposen, en homes i elements, i així s'han llençat a l'ofensiva.

Els comunicats oficials del Ministeri de Defensa han acusat, dia per dia, el descabdellament d'aquesta ofensiva de gran envergadura, amb perfecta exactitud igual en quant al volum de tenacitat que en relació als objectius aconseguits. Tothom ha pogut advertir que el Govern no regateja ni dissimula la veritat.

Cal adonar-se que el que incita més als rebels és no perdre temps, ja que hi pesen raons de caràcter internacional —la política dominant del fet consumat— i raons de caràcter intern, les unes respecte la fortalesa de la República, i les altres amb relació a la inquietud de la seva reraguarda, cada dia més necessitada de veure pròxim el final de la guerra. No perdre temps, per tal que la República no el guanyi. El desnivell en la quantitat de material bèl·lic que els afavoria, tendeix a disminuir, i ha de desaparèixer —com digué el Cap del Govern— per a canviar el signe en un termini breu. Els era precís, per tant, aprofitar aquestes circumstàncies favorables. I les han aprofitades.

La República sap que necessita guanyar temps; resistir, cedir pam a pam el terreny, en espera de què, dotat ja l'Exèrcit Popular de tots els mitjans, arribi l'hora de la reconquesta a pas de gegant. Cap altra actitud s'avé amb les característiques de la nostra lluita. La lluita per a la defensa de la independència dels pobles hispànics ha estat acceptada en aquestes terribles condicions. No han decaïgut per això els ànims dels republicans. Al contrari. De la seva flaqueza física saberen extraure'n la seva extraordinària fortalesa moral, que a la llarga es convertí en fortalesa física també. Les esperances s'han vist en diverses ocasions més que complides. En el joc de la guerra estranya i monstruosa que ens fan, hem arribat en una etapa d'inferioritat material. No serà llarga. El Govern ha garantit que no serà llarga, i la seva paraula ens ha de satisfer.

Per damunt de tot, tinguem una fe absoluta en els destins victoriosos de la República. Que els soldats sàpiguen resistir, i que la reraguarda treballi amb l'esforç que es fa necessari.

aquesta política de vacil·lacions, d'angúnies i d'audàcies; cal pensar, però, que els èxits aconseguits desvetllaran la cobdícia dels qui pretenen dominar el món. I llavors la diplo-

màcia trobarà oportunitat de cercar repòs a tantes fatigues, perquè la força haurà trobat ja una solució al problema de l'equilibri d'Europa. — ALFIL